

Arrest

nr. 232 862 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Verzoeker diende hiertegen een beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het algemeen rolnummer RvV X / VIII.

Op dezelfde datum werd aan verzoeker eveneens een inreisverbod opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.10.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale

bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 15.10.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 16.10.2019 voor slagen en verwondingen, met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat dd. 15.10.2019 blijkt dat : ‘Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van de betrokkene, gelet op de vastgestelde verwondingen en de verklaringen vervat in het dossier.’ ‘Feiten van slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden, indien bewezen, getuigen van een ernstige normvervaling en een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, dermate dat dit de openbare orde raakt’.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

De vragenlijst hoorrecht werd op 17.10.2019 aan de betrokkene betekend in de gevangenis van Antwerpen. Maar de ingevulde vragenlijst hebben we nog niet ontvangen.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van:

- Artikel 62, 1ste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- 74/13 van de wet van 15 december 1980
- het hoorrecht
- het zorgvuldigheidsbeginsel
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2, 67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele waarborg wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht. Het gevolg hiervan is dat dit eveneens dient gerespecteerd te worden door de lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van bepaalde wetsartikelen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, hierdoor moet de bestreden beslissing als een bezwarend besluit worden aangemerkt dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moeten worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht, zijn door nationale regelgeving vastgesteld. Er is wel een beperkte omzetting hiervan terug te vinden in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering DVZ rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Als gevolg hiervan moet de vreemdeling in staat worden gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat dit onderzoek conform artikel 74/13 werd uitgevoerd. In de beslissing van 23.10.2019 staat dat aan verzoeker op 17.10.2019 een vragenlijst hoorrecht werd betekend in de gevangenis, en dat de ingevulde vragenlijst nog niet terug bij DVZ was geraakt op het moment van het nemen van de beslissing. DVZ heeft verzoeker dus niet zelf bezocht in de gevangenis, noch enige toelichting gegeven bij de vragenlijst hoorrecht. Deze werd door een medewerker van de griffie van de gevangenis afgegeven. Verzoeker stelt dat hij deze vragenlijst heeft ingevuld en heeft bezorgd aan een bewaker opdat die het document zou overmaken aan de griffie. DVZ heeft de verplichting om een individueel onderzoek te doen naar de situatie van verzoeker, zij kan zich niet van deze verplichting ontslaan door gewoon een vragenlijst te laten overhandigen zonder meer.

Verzoeker bevond zich op dat ogenblik in een situatie waarin hij niet kon aantonen dat hij wel degelijk de vragenlijst heeft ingevuld en terug bezorgd.

Bij de bestreden beslissing werd dus geen rekening gehouden met de informatie die werd meegedeeld door verzoeker.

Bovendien is volgende passage uit de bestreden beslissing volstrekt foutief:

“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk aan deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden.”

Verzoeker heeft zoiets allerm minst verklaard. Hij had absoluut niet de mogelijkheid om gehoord te worden, en hij werd ook niet gehoord.

De minister heeft haar beslissing genomen op basis van de elementen vervat in het administratief dossier, maar hierbij is zij zeer onzorgvuldig te werk gegaan. Niet alleen heeft zij verzoeker niet gehoord, noch de vragenlijst hoorrecht terug opgevraagd, zij heeft blijkbaar evenmin opgemerkt dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Frankrijk.

Tijdens zijn verhoor bij de onderzoeksrechter van 16.10.2019 verklaarde verzoeker hierover het volgende:

“Mijn adres is in Frankrijk. In Frankrijk heb ik asiel aangevraagd, de procedure is nog lopende. Vanuit het asielcentrum krijg ik maandelijks steungeld, daarvan leef ik.”(stuk 4)

De minister citeert in de beslissing meermaals uit het bevel tot aanhouding, maar vermeldt nergens wat verzoeker zelf verklaard heeft.

Wanneer de overheid bij het nemen van een beslissing een individueel onderzoek moet doen naar iemand's situatie dan dient zij dit op een zorgvuldige wijze te doen. Indien DVZ verzoeker niet wil/kan horen dan moet zij minstens aandacht hebben voor de verhoren die verzoeker heeft afgelegd en waarbij hij zijn persoonlijke situatie heeft toegelicht. In casu heeft de minister verzoeker niet gehoord alvorens haar beslissing te nemen, heeft zij de vragenlijst hoorrecht niet opgevraagd, en heeft zij geen rekening gehouden met de verhoren van verzoeker in het gerechtelijk onderzoek. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden met welke elementen er dan wel rekening werd gehouden. Alleszins werd de beslissing op onzorgvuldige wijze voorbereid. Uit het verhoor van de onderzoeksrechter blijkt duidelijk dat verzoeker onmiddellijk heeft gemeld dat hij asiel heeft aangevraagd in Frankrijk. Verzoeker zou dit ook onmiddellijk gemeld hebben aan DVZ indien zij hem de kans zou gegeven hebben om zijn situatie toe te lichten. Het loutere feit dat de minister niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Frankrijk toont reeds aan dat zij de beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid.”

2.2. Verzoeker voert dezelfde grieven aan als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (zie *supra*). In zijn arrest nr. 232 861 van 20 februari 2020 oordeelde de Raad als volgt:

“2.1.1. Verzoeker voert in essentie aan dat, indien hij was gehoord, hij erop had kunnen wijzen dat hij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat deze procedure nog loopt. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat hem een vragenlijst hoorrecht werd overhandigd en dat de ingevulde vragenlijst niet terug tot bij de DVZ is geraakt. Verzoeker voert aan dat hij deze vragenlijst wel degelijk heeft ingevuld en deze heeft bezorgd aan een bewaker die het document zou overmaken aan de griffie.

Daarnaast betwist verzoeker dat hij zou hebben verklaard dat hij de mogelijkheid heeft gehad om gehoord te worden. Hij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de ingevulde vragenlijst en dat evenmin rekening werd gehouden met de verklaringen die hij aflegde tijdens de verhoren in het gerechtelijk onderzoek.

De verwerende partij antwoordt hierop in de nota met opmerkingen dat verzoeker wel degelijk werd gehoord op 16 oktober 2019 en dat het administratief dossier een afschrift van dit gehoor bevat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat het administratief dossier geen stuk bevat waaruit kan blijken dat aan verzoeker een vragenlijst werd overhandigd, of dat hij door de verwerende partij werd gehoord. Met het verwijzen naar een gehoor op 16 oktober 2019 verwijst de verwerende partij klaarblijkelijk naar het verhoor van verzoeker door de onderzoeksrechter in het kader van het gerechtelijk onderzoek. Uit de bestreden beslissing kan echter niet worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met dit stuk: de bestreden beslissing verwijst enkel naar een vragenlijst die op 17 oktober 2019 in de gevangenis aan verzoeker zou zijn overhandigd. Waar de verwerende partij verder nog antwoordt dat het de verzoeker toekwam zich te laten bijstaan door een raadsman, blijkt hieruit noch dat aan verzoeker inderdaad een vragenlijst werd overhandigd, noch dat deze vragenlijst door toedoen van verzoeker niet aan de verwerende partij werd overhandigd. Het

administratief dossier bevat ook geen gegevens in welke taal deze vragenlijst werd overhandigd, noch of verzoeker bijstand kreeg van een tolk. Uit niets blijkt dat verzoeker niet zou hebben willen meewerken met het gehoor. De verwerende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker in de mogelijkheid was om nuttig voor zijn belangen op te komen.

Vooraleer vast te stellen dat een gegrond middel voorligt op grond van het hoorrecht, moet dit evenwel aannemelijk gemaakt worden met een begin van bewijs dat, indien verzoeker wel deugdelijk zou gehoord zijn, hij elementen had kunnen aanvoeren die hadden kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing.

Waar de verwerende partij vervolgens aanvoert dat verzoeker geen relevante gegevens aantoont die hij had kunnen meedelen en die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden, merkt de Raad op dat verzoeker duidelijk aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk, en dat dit verzoek nog in behandeling is. Hij voegt bij het verzoekschrift een Franse "attestation de demande d'asile" d.d. juni 2019 en een "attestation d'élection de domicile" d.d. 16 oktober 2019. Deze stukken wijzen er inderdaad op dat een verzoek om internationale bescherming lopende is in Frankrijk, hetgeen in de nota met opmerkingen ook niet wordt betwist.

De verwerende partij meent in de nota met opmerkingen evenwel dat met dit gegeven reeds rekening werd gehouden in de bestreden beslissing - er staat immers vermeld dat verzoeker het (Schengen)grondgebied moet verlaten "tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten". De verwerende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat verzoeker zich terug naar Frankrijk begeeft met het oog op de verdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vooreerst vast dat het thans bestreden bevel niet enkel en alleen werd genomen, maar dat het ook als basis dient voor een inreisverbod dat aan verzoeker op dezelfde dag werd opgelegd. Verzoeker heeft ook tegen dit inreisverbod een beroep tot nietigverklaring ingediend, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV 240 003 / VIII. Deze zaak werd samen met de huidige zaak behandeld door de Raad ter terechtzitting van 29 januari 2020.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat de rechtsgrond vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, werd gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel III quater en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, ingevoerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid, van de vreemdelingenwet betreft dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar geeft uitvoering aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, 4., van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3., van de Terugkeerrichtlijn definieert "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° juncto 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 1, § 1, 6°, van de vreemdelingenwet stelt dat de beslissing tot verwijdering de beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Dat die

terugkeerverplichting niet naar om het even welk derde land geldt, blijkt uit artikel 1, § 1, 5°, van de vreemdelingenwet waarbij terugkeer wordt gedefinieerd als het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Verzoeker voert in casu aan dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming nog aanhangig is in Frankrijk. Hieruit volgt dat verzoeker dient te worden beschouwd als een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen, zoals bedoeld in artikel 2, c, van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 8 en 9: “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”). De gemachtigde kan immers, mocht verzoeker een verzoeker zijn om internationale bescherming, enkel een overdracht beogen naar Frankrijk in het kader van de Dublin III-verordening.

Verzoeker voert aldus wel degelijk relevante elementen aan die hij had kunnen aanvoeren en die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat verzoeker op een nuttige wijze werd gehoord, noch dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen voor de onderzoeksrechter. Verzoeker maakt bijgevolg een schending van het hoorrecht iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is gegrond.”

In casu kan met betrekking tot de totstandkoming van het inreisverbod tot hetzelfde worden besloten. Daarenboven vormt het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2019 de rechtsgrond voor het thans bestreden inreisverbod. Met het arrest nr. 232 861 van 20 februari 2020 heeft de Raad dit bevel vernietigd, zodat dit tot gevolg heeft dat het inreisverbod geen bestaansgrond meer heeft en eveneens moet worden vernietigd. Er is immers geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Het eerste middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT